

97. Raamattuluento: Vain yksi on tarpeen

Alkurukous: Yksi pyyntö sinulle, Herra, opeta myös meille sitä yhtä ainoaa joka on tarpeen. Silloin olemme saaneet osaksemme hyvän osan. Aamen.

Aluksi

Meille kiireisen ajan kiireisille ihmisille on Herrallamme Jeesuksella Kristuksella asiaa. Hän tahtoo tarjota lepoa ja rauhaa ainaisen kiireemme keskelle. Tuo olotila: rauha ja lepo, tuntuvat liian usein karkaavan käsistämme. Juuri siksi on tarkoin kuunneltava häntä, Rauhanruhtinasta. Otamme tämän keskeisen asian oppimiseksi aiheeseen sopivan raamatunpaikan:

”Jeesus vaelsi eteenpäin opetuslastensa kanssa ja tuli erääseen kylään. Siellä muuan nainen, jonka nimi oli Martha, otti hänet vieraakseen. Martalla oli sisar, Maria. Tämä asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettaan.

Martalla oli kädet täynnä työtä vieraita palvellessaan, ja siksi hän tuli sanomaan: ”Herra, etkö lainkaan välitä siitä, että sisareni jättää kaikki työt minun tehtäväkseni? Sano hänelle, että hän auttaisi minua.” Mutta Herra vastasi: ”Martha, Martha, sinä huolehdit ja hätäilet niin monista asioista. Vain yksi on tarpeen. Maria on valinnut hyvän osan, eikä sitä oteta häneltä pois.” (Luuk. 10:38–42 KR92).

Tämä ”eräs kylä” oli Betania. Betania on viidentoista vakomitan päässä Jerusalemissa kaakkoon. Kun yksi vakomitta on noin 192 metriä, tulee Jerusalemissa matkaa Betaniaan vajaa kolme kilometriä. Jeesus vieraili siellä usein, myös Martan, Marian ja Lasaruksen kodissa.

Siinä oli nyt kaksi naista, oli kiireinen Martha, ja Jeesuksen jalkojen juuressa hänen opetustaan kuunteleva Maria.

Martan hätäilyn voi inhimillisessä mielessä toki ymmärtää. Hänellä oli yhtäkkiä tupa täynnä vieraita: toistakymmentä miestä. Miten tulisi selvitä tällaisesta yllätystilanteesta. Naisena hänellä oli naisen velvollisuudet ja tarve kunnialla onnistua kaikessa, niin myös tämänkertaisessa kokkaamisessa. Hän oli kaikenlaisiksi keittiössä yksin. Marialla oli tärkeämpääkin tekemistä.

Kaikki ei ollut nyt kohdallaan. Jeesuksella oli sanottavaa juuri Martalle ja hän tarkoitti varmasti sanansa myös meille monille aikamme huolehtijoille. Kaikki Raamatussa on tarpeellista. Sanoman ydin oli tämä: mitkään maalliset asiat eivät saa mennä hengellisten edelle. *”Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet? ...Älkää siis murehtiko sanoen: ’Mitä me syömme?’ tahi: ’Mitä me juomme?’ tahi: ’Millä me itsemme vaatetamme?’ Sillä tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan.”* (Matt. 6:25, 31,32).

Kristillisyydessä tarvitaan Marttoja, mutta murehtijoita ei tarvittaisi. Ilman Marttoja ei pitopalveluissa, kirkkokahveilla eikä missään muissakaan hengellisissä tilaisuuksissa tultaisi toimeen ilman heitä. Jos kaikki olisivat Jeesuksen jalkojen juuressa kuuntelevia Marioita, monet hengelliset tilai-

suudet ja seurat jäisivät kai pitämättä. Mariakaan ei pääsisi tuolloin kuuntelemaan Herran opetusta. Molempia siis tarvitaan. Kaikilla on paikkansa.

Jeesuksella oli ensisijaisesti sanottavaa juuri Martalle. Martan oli näet täyttänyt monenlainen huolehtiminen ja hätäily. Häntä siis stressasi. Hän ei tajunnut, että Jeesuksella olisi ollut jo ajat sitten antaa hänelle kaikki tarvittava apu. Kun Jeesus ruokki viisituhatta miestä ja lisäksi naiset ja lapset, ei siihenkään tarvittu Marttoja. Herra hallitsee kaikki tilanteet. Tosin opetuslapsetkin näkivät tuolloin vain ihmisen mahdollisuudet ja ihmettelivät mitenkä tästä ruuanjakotyöstä selvitään. Turhaan ei Jeesus muistuta: ”*Mik si murehditte*” (Matt. 6:25,31; Fil. 4:6).

Inhimillinen ratkaisu

Me emme aina ymmärrä, mitä Jeesus todella opettaa ja tarkoittaa. Tässä tapauksessa on paikallaan pieni kertomus siitä, miten joku viisas ihminen tämän edellä kuvatun Martan ongelmatilanteen tyhmästi ratkaisi.

Muuan hyvin viisas teologi keksi kerran ratkaisun Martan ongelmaan. Ratkaisu oli yksinkertainen. Kaikille Suomen Martoille ja muille kiireisille naisille seurakunnissa annettiin uudet ohjeet: Jeesus oli näet tässä kyseisessä raamatunkohdassa tarkoittanutkin että vain yksi pulla riittää kahvitarjoilussa ja yksi ruokalaji ruokailtaessa. Tämä oli taas kerran uusi ja mahtava ihmisen keksintö! Eipä olisi tyhmä tällaista keksinyt! Jo kohta monissa kirkkosaarinoissa opetettiin tätä uutta yksinkertaista, ihmeellistä ja mullistavaa ratkaisua keittiöpuolelle. Vain mies ja kaikenlisäksi miesteologi saattoi olla näin viisas.

Eräässä seurakunnassa oli tilaisuus, jossa pohdittiin miten voitaisiin hengellisiä puheita ja saarinoja paremmin elävöittää ja miten uuden hengen luominen kovin kalvakaan kuivaan kirkkoon toteutettaisiin tulevaisuudessa. Seurakuntalaisilta ei taidettu tuossakaan tilaisuudessa kysyä mitään, mutta kolme seurakuntapappia oli puhumassa. He tulivat vuorotellen paikalle, eli kun edellinen puhuja oli poistunut, seuraava tuli.

Ensimmäinen puhuja puhui innostuneesti, kuinka paljon helpommalla aikamme naiset pääsevät jos tarjotaan kahvin kera vain yhtä pullalajia. Aikaa ja vaivaa säästyisi ja voimia riittäisi muuhun, vaikkapa oikeaan rakkauden työhön. Väliin veisattiin virttä. Tuli toinen seurakuntaa elävöittävä puhe. Puhuja puhui siitä, kuinka yksinkertaisin toimenpitein välttyttäisiin turhilta kiireiltä ja työtaakkoilta. Vain vähän oli tarpeen: vain yksi kahvipullalaji kahvipöytään! Näin jäisi enemmän aikaa hedelmälliseen keskusteluun vaikkapa seurakunnan elävöittämiseksi. Paljon muuta tärkeää puhuja ei tainnutkaan sanoa. Ja sitten tuli väliin kaunista soitinmusiikkia. Tuli kolmas puhuja, toisten puhujien asiasisällöistä tietämätön. Hänkin oli kuullut jostakin uudesta täysin mullistavasta käytännöstä seurakuntanaisten töitten helpottamiseksi. Vain yksi oli tarpeen: yksi ja samanlainen kahvileipä riittäisi kaikkiin kahvituksiin.

Nytkö tulisivat asiat muuttumaan? Mahtavia olivat nämä uudet visiot! Tosin jälkikäteen ei kukaan muistanut, olisiko kukaan papeista puhunut mitään Jeesuksen tarjoamasta opetuksesta tai hänen mielipiteistään.

Parempaan pitäisi siis jokaisen opettajan ja saarnaajan kyetä. Mutta Herralle kiitos, oikeitakin opettajia Suomen Siionissa vielä toki on. Mutta kunpa eivät olisi jo nyt katoavaa perinnettä. Mutta nyt, ystävät, onkin lopun ja uskosta luopumisen aika. Ja kun usko loppuu, konstit alkavat.

Ilman Herraa on kaikki vain ihmisistä lähtevää. Sanan mukaan ne ovat riivaajien keksintöä ja viisautta. Mutta palataan tältä polulta takaisin Betaniaan, sisarusten kotiin.

Ihmeellinen Herra

Jeesus oli nyt sisarusten kotona. Martta puuhasi keittiön puolella. Maria kuunteli Jeesuksen jalkojen juuressa. Muista paikallaolijoista ei ole Sanassa mainintaa. Kuinka ihmeellinen rauhan henki säteilikään Jeesuksesta. Hän ei hätäile, ei komentele. Sielut virvoittuvat hänen lähellään. Miten ihmeellisiä hän nytkin puhui. Maria iloitsi kaikesta sydämestään. On kirjoitettu muualla: ”*Kaikki kiittelivät häntä ja ihmettelivät niitä armon sanoja, joita hänen huuliltaan lähti...*” (Luuk. 4:22). Hänellä on

voima ja valta: ”Silloin hän nousi, nuhteli tuulta ja käski merta: ”Vaikene, ole hiljaa!” Tuuli asettui, ja tuli aivan tyven. Jeesus sanoi heille: ”Miksi te noin pelkätte? Eikö teillä vielääkään ole uskoa?” Silloin suuri pelko valtasi heidät ja he kyselivät toisiltaan: ”Mikä mies tämä oikein on? Häntähän tottelevat tuuli ja aallotkin.” ” (Mark. 4:39–41).

Kaksi naista – kaksi kristillisyyttä

Mitä nämä kaksi naista, Martta ja Maria, mahdollisesti edustavat ja mitä he meille, tämän ajan hektisille ihmisille itse asiassa kertovat? Mitä edustaa Martta?

Aito Martta on työpainotteinen. Hän on ainainen puurtaja. Hänen mielestään vain työnteko antaa oikean ihmisarvon. Sitä asennetta sanotaan meillä usein luterilaiseksi työmoraaliksi. Sitä voi nimitää myös Martta-syndroomaksi. Se ei ole aina positiivinen asia. Mutta joutilaisuus on siinä mallissa pahasta. Kaiken takana on lain henki ja vaatimus. Martan sisällä asuu aina jonkinlainen lainomaisuus: tee niin saat elää. Martta on kiusaantunut joutenolijoista. Raamatun Martta rakasti kyllä Jeesusta, mutta ei voinut itselleen mitään. Sisäinen minä-itse, ja aito uskonelämä olivat jotenkin ristiriidassa. Marttoja siis tarvitaan, jotta asiat pelaavat. Mutta kuitenkin kaiken keskellä saattaa puuttua kaikkien asioiden äiti: syvällisyys ja oikea suhtautuminen elämään ja lähimmäisiin. Siihen elämään ei kuulu ainainen kiire ja hätäily. Martta-persoonalta puuttuu usein empatiaa, myötäelämisen taitoa. Hänen tunnemaailmansa ei ole kehittynyt näkemään elämässä sen todellista kauneutta, arvokkuutta ja sitä yhtä ainoaa tärkeintä. Järkeä kulkee usein päällimmäisenä. Tunteilu on siinä pahasta. Martta on myös aikamme ihminen. Kun osaat, olet taitava ja kykenevä, olet ansainnut paikan maailmassa. Työpaikka on taattu. Sinua arvostetaan suoritusyhteiskunnassa. Myös monilla uskovilla on pelkkä Martan sydän. Uskova saattaa kuvitella olevansa Maria, mutta on hengeltään Martta. Sellaisessa uskovassa on aina jotakin tiukkaa lain vaadetta. Hän on usein komentelija. Omavanhurskaus on siinä liki. Martta-ihminen vaatii usein muilta sellaista, minkä arvelee itse osaavansa. Martta tekee monia asioita kaavojensa mukaan. Muut vaihtoehdot ovat pahasta. Martta-ihminen kristillisyydessä on kuin osakopio Raamatusta, mutta hän ei silti tunne sen sisintä sanomaa. Martan ympärillä on eräänlainen ahtauden kehä.

Martan tapaa elää lähentelee työn orjuutta. Ilman jatkuvaa työntekoa ei uskalla elää eikä olla. Jopa lepopäivänä on tehtävä jotakin ja koko ajan. Työt eivät anna rauhaa. Tällöin ei ole aikaa levätä Jeesuksen jalkojen juuressa, vaikka hänellä olisi antaa niin paljon enemmän kuin ainainen hoppu. Moni työn orjuuteen sairastunut tekee seitsenpäiväistä työviikkoa, vaikka todellista pakkoa ei olisi. Kiire ja menemisen pakko ajaa eteenpäin. Lepopäivä on silloin työpäivä tai johonkin menemisen päivä.

On toki hyvä pitää huolta asioista, mutta on kaksi erilaista huolta ja toisilleen vastakkaista. Ensiksi hyvä tapa: ”...*Jumala on liittänyt ruumiin yhteen niin, että antoi halvempiarvoiselle suuremman kunnian, ettei ruumiissa olisi eripuraisuutta, vaan että jäsenet pitäisivät yhtäläistä huolta toinen toisestaan.* (1. Kor. 12:24,25). ” *”Kuka on uskollinen ja viisas taloudenhoitaja, sellainen jonka isäntä asettaa huolehtimaan palvelusväestään ja jakamaan vilja-annokset ajallaan?”* ” (Luuk. 12:42). Ja on väärää toimintaa: ”*Mikä taas orjantappuroihin kylvettiin, on se, joka kuulee sanan, mutta tämän maailman huoli ja rikkauten viettely tukahduttavat sanan, ja hän jää hedelmättömäksi.*” (Matt. 13:22). Huolenpito ja huoli ovat useimmiten eri asioita. Sitä ei vain huomata. Siksi maailma on täynnä ylihuolehtivia ja huolten taakkojen painamia ihmisiä – kristillisyydessäkin. Herra kehottaa monen ahdingon ja kiireenkin keskellä pyhään huolettomuuteen. Ja tässäkin asiassa lihallsuutemme, ja yliminämme, nousee jyrkkään vastarintaan. Martta kantaa yhä turhaa huolta ja huolehtimista.

Betanian Martan ongelmana oli myös se, että hän ajatteli, että pöydän tulee olla koreana juuri nyt ja tällä hetkellä. Se turha päätelmä toi Martalle kiireen. Kiire on vaikea sairaus. Moni ihminen on kuollut siihen. Sydän petti. On sanottu: ”Ei matka tapa vaan vauhti.” Martta lähti hakemaan ongelmaansa apua Jeesukselta. Mutta tuliko Jeesus? Ei tullut, koska Martta moittien vaati, että juuri Ma-

rian oli tultava apuun. Yksinkertaisuudessaan hän halusi Jeesuksen lähettävän Marian avukseen vaikka itse Jeesus Kristus oli tarjolla. Voi pyhä yksinkertaisuus, juuri niinhän mekin teemme! Luotamme inhimilliseen apuun enemmän kuin Jumalan apuun. Pyydämme Jumalalta usein inhimillistä apua.

Kiire pilaa asioita. Monien ihmisten työpanos jää kiireen tähden heikoksi. Monella on ainainen kiire ja siksi ei saada paljoakaan aikaiseksi. Jälkiä jää maahan paljon, mutta vähän jää jäljelle todellista tulosta. Moni ihminen esittää tärkeyttään jatkuvalla kiireellisyydellään. Jotain tällaista Martta-kin saattoi tahtomattaan esittää. Siksi Herralla oli sanottavaa hänelle. ” *”Martta, Martta, sinä huolehdi ja hätäilet niin monista asioista. Vain yksi on tarpeen. ”* ”

Kuitenkin Jeesus rakasti Marttaa, samoin Mariaa ja Lasarusta. Johannes kirjoittaa: ”*Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan sekä Lasarusta.*” (Joh. 11:1).

Aito Maria persoonana on usein hiljainen ja nöyrä. Hänet havaitaan usein vaatimattomaksi ja yksin viihtyväksi ihmiseksi. Hän ei pidä suurta melua itsestään. Hän on ajattelija ja hyvä kuuntelija ja tarvittaessa myös hyvä keskustelija. Hänen korvansa ovat avoimet vastaanottamaan kaikkea sitä mikä rakentaa. Jotkut näkevät hänessä jopa toimeettoman ja tarpeettoman ihmisen. Hänet nähdään joskus nuhjakkeena, ja osaamattomana ihmisenä, koska hän ei mahtaisi tekemisillään. Ehkä hän ei olekaan mikään tehopakkaus. Mutta jos pääsee syvemmälle hänen persoonaansa, saattaa suorastaan ihastua kaikkeen siihen mitä hän edustaa. Harvoin hänellä on kiire mihinkään. Ja juuri siksi hän saa, kuin salaa, paljon tarpeellista aikaan. Hän on palvelija omalla osaamisalueellaan. Hän on maan hiljainen.

Ne niistä naisista jotka viihtyvät kiireettöminä raamattupiireissään ovat aikamme Marioita. He uskaltavat hakea myös apua hengellisiin kysymyksiinsä. Heillä on kiire vain Sanan ääreen. He etsivät kaiken aikaa syvällisempää suhdetta Jeesukseen. Voisi ajatella ensiksi, että he ovat jopa eksyksissä hengellisissä kysymyksissään, sillä niin kiihkeästi he hakevat vastauksia. Asia on usein kaikkea muuta. Ne jotka ovat jo oikealla tiellä, hakevat usein eniten vastauksia kysymyksiinsä. Pahimmin harhassa olevat eivät koe useinkaan apua tarvitsevansa. Eksyvä ei tietä kysy.

Maria haluaa päästä sisälle koko totuuteen. Asioita ei voi jättää puolitiehen. ”*Katso, totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden.*” (Ps. 51:8). Moni Maria-henkinen ihminen odottaa, että hänestä ja hänelle kerrotaan sielunhoidollisissa keskusteluissa koko totuus ja ihan salatuimpaan asti. Mariaa ei loukkaa edes se, että kuulee itsestään niin sanotun alastoman totuuden. Pinnallisen uskovan kanssa saa sen sijaan olla tarkkana, ettei vain loukkaa hänen herkkää hipiäänsä.

Hengellinen Maria voi olla yhtä hyvin sukupuoleltaan myös mies. Eli Jusseissa ja Mateissa voi asua Marian sydän. Mutta aivan yksioikoinen ei saa toki tässäkään asiassa olla. Ei Martan ja Marian karikatyyri aivan yksiselitteinen ole. Kuitenkin Martan persoonasta on helpompi kirjoittaa kuin salattumasta Marian sydäimestä.

Muita tapahtumia Betaniassa

Martasta ja Mariasta puhutaan tietenkin myös Lasaruksen kuoleman ja kuolleista herättämisen yhteydessä. Muutamia kohtia tuosta tapahtumasta:

”*Ja eräs mies, Lasarus, Betaniasta, Marian ja hänen sisarensa Martan kylästä, oli sairaana. Ja tämä Maria oli se, joka hajuvoiteella voiteli Herran ja pyyhki hiuksillaan hänen jalkansa; ja Lasarus, joka sairasti, oli hänen veljensä.*” (Joh. 11:1,2).

Tästä lainauksesta huomaamme Betanian Marian olleen se sama nainen, joka tuli kerran Jeesuksen luo fariseus Simonin kotiin pesemään kyynelillään Herran jalat ja kuivaamaan ne hiuksillaan. Tuo aiempi Jeesuksen ja Marian kohtaaminen on kerrottu Luukkaan evankeliumissa 7:37+. Lyhyesti siitä on kerrottu myös edellisessä raamattuluennossa 96. Hiljainen ja nöyrä.

Vielä muutamia jakeita samasta Lasaruksen herättämistapahtumasta: ”*Kun Jeesus näki itkevän Marian ja hänen kanssaan tulleet juutalaiset, jotka hekin itkivät, syvä liikutus valtasi hänet, ja hän*

kysyi: "Missä hänen hautansa on?" "Herra, tule katsomaan", he vastasivat. Jeesus itki. Juutalaiset sanoivat: "Katsokaa, kuinka rakas Lasarus hänelle oli." Mutta jotkut heistä sanoivat: "Kun hän pystyi avaamaan sokean silmät, eikö hän myös olisi voinut estää Lasarusen kuoleman?" Järkyttyneenä Jeesus tuli haudalle. Se oli luola, jonka suulla oli kivi. "Ottakaa kivi pois", käski Jeesus, mutta Martta, vainajan sisar, sanoi hänelle: "Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut haudassa neljättä päivää". Jeesus sanoi hänelle: "Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden?" (Joh. 11:33–40).

Kuinka suuresti Jeesus rakasti jokaista noista sisaruksista. Mutta Martan persoona tuli myös tässä selkeästi näkyviin. Hän toimi nytkin enemmän järjen tasolla. Evankeliumeissa ei kerrota Martan itkeneen. Mutta Maria itki nytkin. Myös Jeesus itki, ja oli järkyttynyt kuoleman edessä. Myös koko juutalaisten ystävien joukko itki. Mutta Martta toimi edelleen kovin järjellisesti ilman tunteita. Hän suorastaan varotti Jeesusta, kun hän pyysi ottamaan kiven haudan suulta. Maria sanoi: "Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut haudassa neljättä päivää." Ja taas oli Jeesuksella asiaa Martalle: "Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden?" Järjenpäätelmät hallitsivat Marttaa uskon sijaan. Mutta ei Jeesus silti hylännyt Marttaa, vaan rakasti myös häntä. Mutta ehkä Martasta ei ollut vielä tullut tosisyntistä. Mariasta oli tullut. Jeesuksella oli Martassa vielä paljon tekemistä.

Raamattu kertoo eräästä muustakin tapahtumasta Martan ja Marian kodissa. Tämä tapahtumakerta oli hieman ennen Jeesuksen ristinkuolemaa ja myös kuolleista herätetty Lasarus oli nyt mukana.

"Kuusi päivää ennen pääsiäistä Jeesus tuli Betaniaan, missä hänen kuolleista herättämänsä Lasarus asui. Jeesukselle tarjottiin siellä ateriat. Martta palveli vieraita, ja Lasarus oli yksi Jeesuksen pöytäkumppaneista. Maria otti täyden pullon aitoa, hyvin kallista nardusöljyä, voiteli Jeesuksen jalat ja kuivasi ne hiuksillaan. Koko huone tuli täyteen voiteen tuoksua. Juudas Iskariot, joka oli Jeesuksen opetuslapsi ja josta sitten tuli hänen kavaltajansa, sanoi silloin: "Miksei tuota voidetta myyty kolmestasadasta denaarista? Rahat olisi voitu antaa köyhille." Tätä hän ei kuitenkaan sanonut siksi, että olisi välittänyt köyhistä, vaan siksi, että oli varas. Yhteinen kukkaro oli hänen hallussaan, ja hän piti siihen pantuja rahoja ominaan. Jeesus sanoi Juudakselle: "Anna hänen olla, hän tekee tämän hautaamistani varten." (Joh. 12:1-7).

Suunnaton oli Marian rakkaus Jeesusta kohtaan. Koska hän oli saanut paljot syntinsä anteeksi, hän myös rakasti paljon. Siksi vain Jeesus riitti hänelle. Vain Jeesus kykeni lopullisesti täyttämään Marian kauan etsimän rakkaudenkaipuun.

Maria henkilönä saattaa olla nainen, joka ei ollut saanut aikanaan isältään sellaista rakkautta, jota tyttären olisi pitänyt saada. Siksi tämäkin Maria oli etsinyt kauan miehen rakkautta. Sellainen rakkaudennälkä voi johtaa myös syviin lankeemuksiin. Näin oli ilmeisesti käynyt Betanian Mariallekin. Mutta Maria oli löytänyt lopulta oikean miehen. Hän oli löytänyt Jeesuksen. Kaikki vanha korjautui uudeksi. Nyt hän ei ollut enää jokin kakkosluokan nainen. Syyllisyys oli pesty pois ja aito pelastuksen riemu täytti nyt Marian ennen niin rikkinäisen sydämen. Marian sydän riemuitsi.

Kunnioitan suuresti kaikkia Raamatun Marioita ja myös monia nykyajan Marioita. Niinpä Marioista puhuttaessa on puhuttava aina myös kaikista hengellisistä Marioista kautta aikojen. Lämmöllä muistan sitäkin Mariaa jonka hautajaisissa hiljan olin.

Jeesuksen ristinkuoleman jälkeen ei raamatunteksteistä löydy enää Betanian Mariaa, vaikka monia Maria-nimisiä mainitaankin. Muita Marioita Uudessa testamentissa on Maria Magdaleena, josta Jeesus oli ajanut ulos seitsemän riivaajaa. Hän oli Jeesuksen haudalla ensimmäisenä. Vaikka Magdalan Maria ei heti puutarhahaudalla tuntenutkaan Jeesusta, riitti kun Herran sanoi hänelle: "Maria", ja heti Maria tunsu Vapahtajansa. Nimensä mainitseminen ja Herran tunteminen haudalla on täytynyt olla Maria Magdaleenalle ihanimpia hetkiä tässä maailmassa. Herran sanoessa nimen "Maria", hänen äänessään on täytynyt olla suunnaton lämpö ja rakkaus.

Muita Marioita on Raamatun teksteissä mainittu ”se toinen Maria”, joka oli nuoremman Jaakobin ja Joosefin äiti. Oli Maria, Kloopaan vaimo, ja sitten tietenkin Jeesuksen äiti, Maria. Kaikkiaan Uuden testamentin teksteissä on viisikymmentä eri mainintaa Maria-nimisistä naisista. Suurin osa maininnoista koskee Jeesuksen omaa äitiä ja Betanian Mariaa.

Sisaruksilla, Martalla, Marialla ja Lasaruksella, sekä opetuslapsi Johanneksella oli samankaltainen sija Jeesuksen sydämessä. Vaikka Jeesus rakasti kaikkia opetuslapsiaan, Johannes oli kuitenkin hänelle rakkain. ”*Ja eräs hänen opetuslapsistaan, se, jota Jeesus rakasti, lepäsi aterioitaessa Jeesuksen syliä vasten.*” (Joh. 13:23). Johanneksenkin sydän oli aina lähellä Jeesusta. Viimeisenä laupedyönään Jeesus luovutti ristillä äitinsä Johanneksen huomaa. ”*Vaimo, katso, poikasi!*” Sitten hän sanoi opetuslapselle: ”*Katso, äitisi!*” Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa.” (Joh. 19:26,27). Jeesus valitsi lisäksi myöhemmin apostoli Johanneksen näyttääkseen hänelle Patmossaarella näyt, joiden pohjalta syntyi Johanneksen ilmestys, eli Ilmestyskirja. Betanian sisarukset ja apostoli Johannes olivat ihmisiä, jotka mainitaan erityisesti Jeesuksen rakkauden kohteina.

Yksi ainoastaan

”Yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki, Kristuksen sisällinen tunteminen.” Tämä virke on suomalaisen kristillisyyden historian tunnetuimpia. Ihminen on vielä hengellisesti kuolleessa tilassa, jos ei hän tunne Kristusta sisäisesti ja sydämen uskolla. Historiallisena henkilönä moni kyllä Jeesuksen tuntee, mutta hän on tuolloin ihmiselle vain eräs persoona Raamatussa. Henkilökohtaista suhdetta ei silloin ole. Apostoli Paavalille Kristus oli kaikki. ”*Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen*”. (Fil. 3:7,8).

Kristuksen tuntemisen rinnalla on kaikki muu pelkkää roskaa. Herra on kaikki. Hänen omakohmainen tuntemisensa tekee muun pelkäksi roinaksi. Jeesuksen Kristuksen tunteminen on yhtä kuin pelastuminen iankaikkiseen elämään.

Betanian Maria oli valinnut hyvän osan. Hän halusi olla koko ajan Jeesuksen lähellä ja häntä kuunnella. Se on maailman ihanin, hyödyllisin ja kiireettömin paikka. Siksi aina ja kaikkialla ja kaikille on vain yksi asia tarpeen: Kristuksen sisäinen tunteminen. Joka on sen löytänyt ja valinnut, on samalla valinnut hyvän osan. Sitä ei oteta häneltä pois. Aamen.